R4826

RIGHT HABITS OF THOUGHT
சரியான சிந்தனை பழக்கம்

“கடைசியாக, சகோதரரே, உண்மையுள்ளவைகளெவைகளோ, ஒழுக்கமுள்ளவைகளெவைகளோ, நீதியுள்ளவைகளெவைகளோ கற்புள்ளவைகளெவைகளோ, அன்புள்ளவைகளெவைகளோ, நற்கீர்த்தியுள்ளவைகளெவைகளோ, புண்ணியம் எதுவோ, புகழ் எதுவோ, அவைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டிருங்கள்.” பிலிப்பியர் 4:8

இங்கே அப்போஸ்தலர் பவுல் கர்த்தரின் வாயாக இருந்து சபையானது எப்படி தன்னை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று இங்கே அறிவுறுத்துகிறார். சரீரத்தின் மேல் மனதின் பெரிய செல்வாக்கை குறிப்பிட்டு சிந்திப்பதற்கு சில குறிப்பிட்ட விதிகளை வைக்கிறார். ஏனெனில் மனிதன் நினைக்கிற மாதிரியே அவன் ஆகிறான். நல்லவைகளை அதிகமாக சிந்திக்கும் போது, நல்லவனாக இருப்பான். தீயவைகளை அதிகமாக சிந்திக்கும் போது, அவன் தீயவனாகிறான். நாம் நினைக்கிற காரியங்களை கனத்துக்குரியதாக, நீதியானதாக, புகழுக்குரியதாக, அழகானதாக இருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். இந்த குணலட்சணங்கள் இல்லாத எதையும், கர்த்தருடைய ஜனங்கள் நினைக்கவே கூடாது. ஆச்சரியமான குணலட்சண மாற்றம், இந்த காரியங்களைக் குறித்து நினைக்கிறதாலேயே கிடைக்கிறது. இவைகள் ஞானத்தையும் ஆழமான அறிவுறுத்தலையும் பெற்றிருக்கின்றன. இவைகள் தேவனைத் தவிர வேறு யாரிடமிருந்தும் வருவதில்லை.

“சத்திய ஆவி வரும் பொழுது அது உங்களை சகல சத்தியத்துக்குள்ளும் நடத்தும்”

பரிசுத்த பவுல் கர்த்தரை அவர் பரலோகம் சென்ற பிறகு பார்க்கும் சலுகையை பெற்றவராயிருந்தார். அவரும் மற்ற அனைத்து அப்போஸ்தலர்களும் ஆண்டவரின் வார்த்தைகளால் நிறைந்திருந்தனர். “பூலோகத்திலே நீங்கள் எவைகளைக் கட்டுவீர்களோ அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கும்; பூலோகத்திலே நீங்கள் எவைகளை கட்டவிழ்ப்பீர்களோ அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும்.” (மத்தேயு 18:18) அதாவது அப்போஸ்தலர்கள் தெய்வீக ஞானத்தினால் வழி நடத்தப்பட்டு, வாழ்க்கைக்கு தேவையானது என்று சொல்லுகிற அனைத்தும் பரலோகத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும்; வாழ்க்கைக்கு தேவையற்றது என்று அறிவிக்கிறவைகள் பரலோகத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும். எனவே சபையின் கடமைகளும் பொறுப்புகளும் இந்த அப்போஸ்தலர்களால் வரையறை செய்யப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டில் நாம் பார்க்கிற வேத வாக்கியங்கள் எல்லாம் நமக்கு முக்கியமானதாக இருக்கின்றன. நமது கர்த்தர் அப்போஸ்தலர் மூலமாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நமது கர்த்தர் பேசிய அநேக வார்த்தைகள் கருகலானதாக இருக்கின்றன. அவர் இந்த சில கருகலான வார்த்தைகளின் விளக்கங்களை பரிசுத்த ஆவியின் வழிநடத்துதல் மூலம் அப்போஸ்தலரிடம் விட்டிருக்கிறார். சீஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படாமலும் இவைகளை புரிந்து கொள்ள முடியாமலும் இருந்ததே ஆழமான மற்றும் ஆவிக்குரிய காரியங்களை இயேசு விளக்காமல் இருந்ததற்கான காரணமாக இருக்கிறது. அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட பிறகு தேவனுடைய வசனத்தின் ஆழமான காரியங்களை புரிந்து கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருந்தார்கள்.

நமது கர்த்தர் கூறியதாவது: “சத்திய ஆவி வரும் போது, அவர் உங்களை சகல சத்தியத்துக்குள்ளும் வழிநடத்துவார்... வரப்போகிற காரியங்களை உங்களுக்கு அறிவிப்பார்.” (யோவான் 16:13) இதை அவர் அப்போஸ்தலர்களின் எழுத்துக்களாலும் விசுவாசிகள் மூலமாகவும் சுவிசேஷ யுகம் முழுவதும் செய்திருக்கிறார். இப்படியாக நமது கர்த்தர் மகிமையான நமது நம்பிக்கைகளை நிறைவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்; இப்படியாக மணவாட்டி ஆட்டுக்குட்டியானவரின் திருமணத்திற்காக தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறாள். அது சீக்கிரத்தில் நடைபெறும்.

“எல்லா காவலோடும் உன் இருதயத்தைக் காத்துக்கொள். அதனிடத்தினின்று ஜீவ ஊற்று புறப்படும்.” (நீதிமொழிகள் 4:23) இவைகள், ஞானி சாலொமோன் ராஜாவின் உணர்வுள்ள வார்த்தைகள்! மனதில் இதே சிந்தனையிலேயே அப்போஸ்தலர்கள் நமது தலைப்பு வசனத்தின் வார்த்தைகளை எழுதினார்கள். இது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! இது பிலிப்பு சபையாருக்கு கொடுக்கப்பட்ட கடைசி அறிவுரையாக இருக்கிறது. அவர்களை “சந்தோஷமும், கிரீடமுமானவர்களே” என்று வாஞ்சையுடன் அழைக்கிறார். இருதயத்திலிருந்து ஜீவ ஊற்று புறப்படக் கூடிய அளவுக்கு சிந்தையை வைத்திருப்பது எப்படிப்பட்டது!

இருதயம் சித்தத்தையும், நோக்கத்தையும் குறிக்கிறது. சித்தமானது உண்மையாகவும் தேவனை மையப்படுத்தியும் வைக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அது முழு மனிதனையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சக்தியாக இருக்கிறது. சித்தமானது முழு மனிதனையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தாலும் செல்வாக்குகளுக்கு கீழ்ப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. எண்ணங்கள் தூய்மையற்றதாகவும், நீதியற்றதாக அல்லது பரிசுத்தமற்றதாக இருந்தால் சித்தத்தின் சக்தி மென்மேலும் பலவீனமானதாக ஆகும். அப்போஸ்தலருடைய ஞானமான அறிவுரையானது நமது சிந்தனையின் குணலட்சணம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். கர்த்தருக்கு பயப்படுவதில் பூரண பரிசுத்தத்திற்கு பாடுபடுகிறவர்களில் பரிசுத்த அழகினால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொள்ள பாடுபடுகிறவர்களில் எண்ணங்கள் அலட்சியம் பண்ணப்படவும் அலைபாயவும் அனுமதிக்கக்கூடாது. ஆனால் அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல சுத்தமான ஆரோக்கியமான உணவு கொடுக்கப்பட ஒழுங்குப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஒரு காரியத்தின் உண்மை சோதனைகளில் ஒன்றாகும்

இது உண்மையா அல்லது தவறா? எந்த காரியத்தைக் குறித்தும் முதல் கேள்வி இதுதான். சத்தியத்தின் மீதான அன்பு நீதியான வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. வஞ்சம் அல்லது மிகைப்படுத்துதலில் ஒத்த உணர்வுள்ளவர்கள் ஏறக்குறைய தங்களையே மாசுபடுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் தங்கள் சிந்தைகளை தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுகிறவர்கள் அந்த அளவுக்கு தங்களது குணலட்சணம் முழுவதையும் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். நமது எளிய மற்றும் அபூரண மூளையினிமித்தம் நாம் தவறாக வழி நடத்தப்படும் பெரிய ஆபத்து இருக்கிறது. ஆகையால் சத்தியம் இல்லாத எதையும் தொட வேண்டாம் என்று தேவனுடைய வசனம் நமக்கு மிகவும் ஆர்வத்துடன் புத்தி கூறுகிறது.

சத்தியம் என்பது, ஒவ்வொரு காரியத்தையும் சோதித்து பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாக இருக்கிறது. நமது சிந்தனைகளில் அநேக காரியங்கள் உண்மையுள்ளவைகளாகவும், எனினும் மதிப்பற்றவைகளாகவும், தகுதியற்றவைகளாகவும் இருக்கின்றன என்பது யாருக்குத் தெரியாது. நமது எண்ணத்தில் தோன்றுகிற உண்மையான, ஆனால் மதிப்பற்ற மற்றும்

தகுதியுள்ள காரியங்கள் பெரும்பாலும் நமது பலவீனம், பிழைகள் மற்றும் அறிவீனம் ஆகியவற்றிற்கு தொடர்புடையவைகளாயிருக்கின்றன. பிரயோஜனமற்ற இந்த எண்ணங்களை நீக்குதல், கனத்துக்குரிய மற்றும் உண்மையுள்ளவைகளுக்கு கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் புது சிருஷ்டியாக நமது சந்தர்ப்பத்தையும் சக்தியையும் பயன்படுத்துவற்கு பிரயோஜனமாக இருக்கும்.

"நீதியுள்ளவைகள்" இங்கே வேறொரு வரம்பு இருக்கிறது, நீதியாய் இருப்பது எதுவோ அதுவே சரியானதாகவும் இருக்கிறது. நீதியும் நியாயமும் ஒத்த சொற்கள். பெரும்பாலும் நீதியாய் இருப்பது எதுவோ அது அழகானதாகவும் இருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு பொன்னான பிரமாணம், "மற்றவர்கள் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நீ விரும்புகிறாயோ, அதையே நீ பிறருக்குச் செய்." இது அன்பின் கட்டளை அல்ல, ஆனால் நீதியின் கட்டளை. மற்றவர்கள் நமக்கு என்ன செய்யக்கூடாது என்று நினைக்கிறோமோ அதை நாம் மற்றவர்களுக்கு செய்ய நமக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. பொன்னான பிரமாணத்தை கடைபிடிப்பதில் நாம் அன்பின் பிரமாணத்தை கடைபிடிக்கவில்லை. ஆனால் சரியான திசையில் நாம் அடி எடுத்து வைக்கிறோம். ஒருவன் நேர்மையான மனிதனாக ஆகும் வரை அன்பைப் பற்றி நினைக்க ஆரம்பிக்கக்கூடாது. நியாயமானதைக் காட்டிலும் அன்பு இன்னும் மேலானது. அன்பானது நீதியைக் காட்டிலும் அதிகம். நீதியைக் காட்டிலும் அதிகமானதை கேட்க நமக்கு உரிமையில்லை. நீதியைக் காட்டிலும் நாம் அதிகமாக பெறுவது அன்பு தான், ஆதரவுதான்.

நீதி நமது வாழ்க்கையின் கோட்பாடாக இருக்க வேண்டும்

சிந்தனைப் பற்றி அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல முதலாவது நாம் நமது மார்க்கத்தை பற்றி நினைக்க வேண்டும். நாம் எப்பொழுதுமே நீதியான, நியாயமான காரியங்களை சிந்திக்கிறோமா என்று ஜாக்கிரதையாக கவனிக்க வேண்டும். இந்த காரியத்தில் நாம் தவறான எண்ணம் கொள்ளக்கூடாது. நீதியானது நமது வாழ்க்கையின் கொள்கையாக, நமது நடத்தையாக இருக்க வேண்டும். இதைப்பற்றி நாம் நினைக்கும் போது, இயற்கையாகவே நாம் மற்றவர்களது நடத்தையைப் பற்றி சிந்திப்போம். உதாரணத்திற்கு பல்வேறு காரியங்களின் தாக்கத்தைக் குறித்து சிந்திப்போம்; நாம் நம் மனதை நம்மைச் சுற்றியும் வேறெங்கும் நடக்கும் அநீதிகளைக் குறித்து சிந்திக்க அனுமதிப்போம். ஆப்பிரிக்காவில் அவர்களை ஆளுகிறவர்கள் மூலமாக எவ்வளவு அநீதி நடைபெறுகிறது; வியாபாரம் முதலியவைகளில் எவ்வளவு அநீதி நடைபெறுகிறது, இப்படியாக அநேக முணுமுணுப்புகள் இருக்கும். நமது பொதுவான சிந்தனைகளில் இது இடம்பெறக்கூடாது. நாம் நல்ல காரியங்களையும் உயர்வான காரியங்களையும் சந்தோஷமான காரியங்களையும் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த வாழ்க்கைக்குரிய நல்ல காரியங்களை மாத்திரம் அல்ல, வரக்கூடிய வாழ்க்கையின் ஆசீர்வாதமான காரியங்களையும் நினைக்க வேண்டும். இப்படியாக நமது மனம் எல்லா நேரங்களிலும் நீதியின் திசைகளில் ஓட வேண்டும்.

நாம் கர்த்தரின் தண்டிக்கும் கரத்திற்காக காத்திருக்கக்கூடாது

நீதி என்ன என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாமல் நீதியை வளர்க்க முடியாது. இதற்கு தேவையான அறிவு வேதவாக்கியங்களிலிருந்து பெறப்படுகிறது. சிலர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நீதியைக் குறித்து அதிக அறிவுள்ளவர்களாக பிறந்திருக்கிறார்கள். சிலர் நல்லது அல்லது கெட்டதை உணர்ந்துகொள்ள முடியாதவர்களாக பிறந்திருக்கிறார்கள். சுபாவத்தில் நாம் நீதியைக் குறித்து அறிவு உடையவர்களாவோ அல்லது இல்லாதவர்களாகவோ இருந்தாலும் வேதாகமம் தான் நியமமாக இருக்கிறது. மற்றவர்கள் நமக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறோமோ, அதையே நாம் மற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டும் என்று வேத வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மற்றவர்கள் நம்மை மன்னிக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பைப் போல நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்க வேண்டும். இந்த முதல் பாடங்களை நன்றாக கவனித்திருக்கும் போது, நாம் நீதியை வளர்க்கவும் நமது அனுதின வாழ்க்கையில் அப்பியாசப்படுத்தவும் நாம் தயாராகிறோம். என்னுடைய வார்த்தையிலும் கிரியைகளிலும் நான் உண்மையே சொன்னேனா? இதைச் சொன்னது நீதியானதா? இதைச் சொன்னது சரியானதா? மற்றவர்கள் என்னுடைய காரியங்களை சொல்ல விரும்புவற்கு இசைவாக அது இருக்கிறதா? நான் சரியானதைச் செய்கிறேனா? என்று நாம் கேட்டுக்கொள்வதின் மூலம் நாம் இதை செய்கிறோம்.

கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் இருக்கிறவர்கள் நீதி மற்றும் அன்பின் வழியில் படித்து அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும். அது வாழ்நாள் முழுவதும் செய்ய வேண்டிய வேலை. அனுதினமும் நாம் முன்னேறுவதை நாம் காணக்கூடும். கர்த்தர் நம்மை தண்டிக்கும் வரை காத்திருக்கக்கூடாது. நமது சிந்தனைகளை சோதித்துப் பார்த்து, கர்த்தருடைய சித்தம் நம்மில் நிறைவேற விருப்பம் உள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும். நாம் விழிப்புள்ளவர்களாய் நடக்க வேண்டும். நாம் எதைப் பற்றி நினைக்கிறோம், எதைச் செய்கிறோம் என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். நமது சிந்தனைகளை அலைபாய அனுமதிக்கக் கூடாது. அப்படி செய்கிற ஜனங்கள் சரியான பிடியின் கீழ் தங்களை வைத்திருக்க மாட்டார்கள். சித்தமானது வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. முதலாவது, நமது சித்தங்கள், நமது சிந்தனைகளின் மேல் கட்டுப்பாடு, நமது வார்த்தைகள், நமது கிரியைகள் அனைத்தையும் கர்த்தரிடம் கொடுத்து முழு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். தங்களது காரியங்கள் மேல் கிறிஸ்துவின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி செய்ய சுதந்தரம் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் அவரது வார்த்தையினால் கட்டுப்பாடு பண்ணப்படுகிறவர்களாகவும் அவரது நியமத்தின் படி நடக்கிறவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். நமது ஆண்டவர் சொன்னதாவது: "நான் உங்களில் அன்பாயிருந்தது போல, நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன்." (யோவான் 13:34) இது நீதியைக் காட்டிலும் மேலானது. கர்த்தர் அவர்களுக்காக தம் ஜீவனைக் கொடுத்து இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார். அதே போல நாமும் நம்முடைய சகோதரர்களுக்காக ஜீவனை கொடுக்க தயாராயிருக்க வேண்டும்.

நமது மனம் அநீதியான காரியங்களில் செல்லும்படி நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது. நாம் கற்றுக்கொள்ளும் போது இந்த நீதியின் சோதனையை நமது எண்ணம், வார்த்தை மற்றும் நமது கிரியைகளில் உபயோகிக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதே சமயம் மற்றவர்களது நடத்தையை கவனிக்கும் போது இரக்கம், தயவு, மன்னித்தல், உதவுதல் போன்ற நோக்கில் பார்க்க வேண்டும். நாம் வரவேற்கிற ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் எப்படி குறை கூறுகிறோம் என்பதில் நாம் மிக அதிக ஜாக்கிரதையாக இருக்க முடியாது. நமது இருதய அங்கீகாரத்தின் நீதிமுறை எந்த வகையிலும் மீறப்படாதபடி நாம் ஒவ்வொரு திட்டத்திலும் முதிர்ச்சி அடையலாம்.

பரிசுத்தமுள்ளவைகளிலும் அன்புள்ளவைகளிலும் நமது மனது நிறைந்திருக்க வேண்டும்

பரிசுத்தத்தின் கண்ணோட்டத்தில் நமது எண்ணங்களை ஆய்வு செய்யும் போது, முதலாவது எண்ணங்களின் இயல்பு; இரண்டாவது மற்றவர்களின் மேல் அவற்றின் தாக்கம். நமது எண்ணங்கள் உண்மையானதாகவும், கனத்துக்குரியதாகவும். நீதியானதாகவும் சரியானதாகவும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அவைகள் பரிசுத்தமானதாகவும் இருந்து மற்றவர்களை தூய்மையற்றவைகளுக்கு உற்சாகப்படுத்துவதாக இருக்கக்கூடாது. தூய்மையற்றதாக இல்லாதிருந்தாலும், மற்றவர்களிடத்தில தூய்மையற்ற தன்மையை தூண்டுகிற எதையும் தவிர்க்க வேண்டும். நாம் எப்பொழுதும் நமது எண்ணங்களை காக்க வேண்டும் என்பதே அப்போஸ்தலரின் எண்ணமாக தெரிகிறது.

நாம் நமது சிந்தையை அன்பில்லாதவைகளிலும், பாராட்டத்தக்கதல்லாதவைகளிலும் லயித்திருக்க அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதில் “அன்புள்ளவைகளெவைகளோ” என்பது நமது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. நமது எண்ணத்தை நமது வியாபாரத்திற்காக தொடர்ந்து ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காக அனுமதிக்கிறோம். உதாரணத்திற்கு, இரும்பு வியாபாரம் செய்கிறவர் கட்டுமான இரும்பைப் பற்றி எப்பொழுதும் நினைப்பார்; மற்றவர் நிலக்கரி வியாபாரத்தை நினைப்பார்; மற்றவர் உருளைக்கிழங்கு, பண்ணா மீன் முதலானவைகளைப் பற்றி நினைப்பார். இவைகள் நீதியுள்ளவைகளாகவும், உண்மையுள்ளவைகளாகவும், நேர்மையானவைகளாகவும் இருந்தாலும் இந்த வகையிலே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது புது சிருஷ்டிக்கு பிரயோஜனமாயிருக்காது. நாம் தோண்டுகிற வேலையில் இருந்தால் அதில் நமது சிந்தையை செலுத்த வேண்டும். இரும்பு வேலை தொழிலில் இருந்தால் அதில் நமது முழு கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டும். ஆனால் தொழிலில் இருக்கும் போது அதைப்பற்றி சிந்திக்காமல், அப்போஸ்தலர் விதித்தவைகளில் சிந்தித்தால் அது தீமையாக இருக்கும். நமது கர்த்தரின் குணலட்சண சாயலுக்கு நாம் மறுரூபமாகும் வகையில் நமது சிந்தனைகள் கீழாக்கப்படவும் பழக்குவிக்கப்படவும் நாம் முயற்சிக்க வேண்டும்.

நமது எண்ணங்கள் உண்மையானவைகளாக, ஒழுக்கமுள்ளவைகளாக நீதியுள்ளவைகளாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. அவைகள் கற்புள்ளவைகளாகவும் அழகானவைகளாகவும் இருக்க வேண்டும். அழகு என்ற வார்த்தையின் மூலம் நாம் புரிந்து கொள்ளுவது, இயற்கை, பூக்கள், மிருகங்களின் படைப்பு, பழங்கள் முதலானவைகளை மாத்திரமல்ல, முக்கியமாக குணலட்சண காரியங்களேயாகும். அதாவது ஆவியின் கனிகளும் கிருபைகளுமாகிய சாந்தம், தயவு, பொறுமை, நீடிய பொறுமை, சகோதர சிநேகம் மற்றும் அன்பு ஆகியவை. இவைகளால் நமது சிந்தைகள் நிரப்பப்படவும் ஈர்க்கப்படவும் வேண்டும். மாறாக, கற்புள்ளவைகளையும், நீதியுள்ளவைகளையும் அன்புள்ளவைகளையும் புறக்கணித்தால் ஆவியின் கனிகளில் நாம் வளரமாட்டோம். ஆனால் இவைகளை நமது இருதயத்தில் நினைத்து அபிவிருத்தி செய்தால் நாம் அதிகமதிகமாக தேவனைப் போல ஆவோம். விரும்பத்தக்க இந்த குணலட்சணங்களை நாம் வளர்க்கவில்லையென்றால், பொறாமை, பகைகள், சண்டைகள், சாத்தான் மற்றும் மாம்சத்தின் கிரியைகள் அபிவிருத்தி அடைந்து நீதிக்கு மாறான கனிகள் உண்டாகும்.

சுருக்கமாக, சரியான எண்ணங்களின் முக்கியத்துவத்தை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். இயற்கையாக சிந்தையில் சீரழிந்தவர்களையும் சத்தியத்தை சிந்திக்க அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர்கள் உயர்ந்த குணலட்சணம் உடையவர்களானதையும் பற்றிய பதிவுகள் இருக்கின்றன. சரீரத்தின் மேல் எண்ணத்தின் சக்தியை மிகைப்படுத்தி கூற இயலாது. ஆவியின் கனிகளை அபிவிருத்தி செய்வதில் நாம் சந்தோஷம் காண்போமானால், அது நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதத்தை கொடுக்கும். இப்படியாக ஆண்டவரின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி இறுதியில் ஜெயங்கொண்டவர்களாகவும் அவருடன் ராஜ்யத்தில் இணைவோராகவும் ஆவோம்.

சிந்தனையில் பரிசுத்தம் அவசியம்

பரிசுத்தமில்லாதது நமக்கு வலியையும் துன்பத்தையும் கொடுக்கிற அளவுக்கு நாம் பரிசுத்தத்தை நேசித்து அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். பரிசுத்தமில்லாததை நமது நினைவிலிருந்து நீக்க விரும்ப வேண்டும். பரிசுத்தமானவைகளையே தொடர்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதும் பரிசுத்தமில்லாததை தவிர்ப்பது மூலமே இதை நிறைவேற்ற முடியும். உண்மையான அன்பை அங்கீகரித்து மதிக்க வேண்டும். மிகவும் பரிசுத்தமானவைகளை சிந்திக்கும் போது, முடிந்தவரை நமது மனதின் பார்வை உயர்ந்து இருப்பது அவசியம். நம்மால் முடிந்தவரை, நமது தேவன் மற்றும் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பரிபூரண குணலட்சணத்தின் அன்பை பகுத்துணர வேண்டும். அதன் விகிதாச்சாரப்படி இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நெருக்கமாக நடக்கிற அவரது சீஷர்களின் ஒருவருக்கொருவரின் அன்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

“புண்ணியம் எதுவோ, புகழ் எதுவோ அவைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டிருங்கள்.” நாம் புகழைப் பற்றி நினைக்கவோ அதை அடைய முயற்சிக்காமலோ இருக்கும் போது, நாம் பாராட்டத்தக்கவர்களாக இருக்க முயற்சிக்க வேண்டும். தேவனுடைய புகழைக் குறித்து நினைக்க வேண்டும். தகுதியுள்ளதை, புண்ணியத்தை, பாராட்டத்தக்கதை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். நம்மைச் சுற்றி இருக்கிறவர்கள், குறிப்பாக சபையில் உள்ளவர்களில் பாராட்டத்தக்க குணலட்சண அம்சங்கள் என்ன என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.தயவு, விசுவாசம் மற்றும் பொறுமை ஆகியவைகளை குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது. கடமையில் அர்ப்பணம், சக்தி, நிலைத்தன்மையை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மற்றவர்களின் அற்பமான தோல்விகளையோ அல்லது பெரிய தோல்விகளையோ நாம் நினைக்கக்கூடாது. சந்தோஷமில்லாத காரியங்களை நமது மனதில் தொடர்ந்து வைப்போமானால் நமக்கு நாமே தீமை செய்து கொள்ளுகிறோம். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நம்மைச் சுற்றியிருக்கிறவர்களின் வாழ்க்கையில் இருக்கும் பாராட்டத்தக்க காரியங்களை தொடர்ந்து நாம் அங்கீகரித்தால் நாம் தேவனைப் போன்றவர்களாவோம்.

புண்ணியம் அல்லது மதிப்பான காரியங்கள், பாராட்டத்தக்க காரியங்கள், அதாவது மற்றவர்களின் உயர்ந்த வார்த்தைகள் அல்லது உயர்ந்த கிரியைகள் அல்லது உயர்ந்த உணர்வுகளை நாம் தியானித்தால் நமது சிந்தை, நமது புதிய சுபாவத்தின் சீர்மையை நோக்கி அபிவிருத்தி அடைவதை நாம் காண்போம்.

இப்படியாக நமது சிந்தையை புதுப்பித்தலின் மூலம் நாம் அதிகமதிகமாக மறுரூபமடைவோம்; தற்கால வாழ்க்கையில் சிறிது சிறிதாக, படிப்படியாக, அங்குலம் அங்குலமாக மகிமை மேல் மகிமையடைந்து நமது ஆண்டவரின் சாயலில் நெருக்கத்தின் மேல் நெருக்கம் அடைவோம். நமது சிந்தைகள் இந்த மனோபாவத்தில் இருந்து, கர்த்தருடனான ஐக்கியம் பராமரிக்கப்பட்டு, முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்கு பெறுவோம். அது கர்த்தரின் சாயல் மற்றும் ரூபத்திற்கு நித்தியமாக நம்மை பூரணப்படுத்தும்.